

(Пресс РС)

“Као дјечак од 9 година био сам свједок застрашивања и малтретирања властите породице, којој је као и многим комшијама и пријатељима “погрешне” етничке припадности јасно стављено до знања, да су, унаточ декларативним залагањима за мултиетничност, у новом систему непожељни, или, у најбољем случају, грађани другог реда ... И то је једна од многих табу тема о којој ће се у Сарајеву свакако морати озбиљније расправљати када за то сазрију политички услови, јер то свакако још увијек нису ... Непобитно је да и Сарајево крије многе мрачне тајне.”

[Овим ријечима је Вук Бачановић, замјеник глудура сарајевског недељника “Дани”, стидљиво потврдио](#) наводе из мога интервјуа сарајевском “Ослобођењу” од 13. јула о.г. “да су Срби у ратном Сарајеву истјеривани са посла и из станова, пљачкани и затварани, пребијани и убијани”. Кажем “стидљиво” јер у наставку свог коментара на мој интервју “хвата равнотежу” тако што ме оптужује због поштовања које сам изразио према предратним угледним сарајевским српским интелектуалцима, попут Екмечића, Леовца и др. “Они су”, како вели он, “несумњиво саучествовали у спровођењу масовних ратних злочина и злочина против човјечности ...”

Милорада Екмечића је, међутим, већ почетком рата, приликом упада Зелених беретки у његов стан на Бреки, Ћело тако тешко озлиједио да је хитно превезен на операцију у Београд, гдје је након опоравка наставио да живи и ради као професор. Славко Леовац је недуго касније кренуо истим путем након што је три дана, заједно са супругом, држан у приватном затвору у подруму хотела “Загреб”. Тада је Вук био мали па није знао да се насиље над Србима у Сарајеву догађало и изван круга његове уже породице. И то и до данас за њега представља “мрачну тајну коју крије Сарајево”, јер “још нису сазрели политички услови да се о томе озбиљно проговори”. Али зато се Вук, пошто је у

Пише: Ненад Кеџмановић
уторак, 23 јул 2013 13:02

међувремену стасао у новинара и уредника Дана, сада присјетио: док је он као дијете у сарајевском стану дрхтао због упада "ћела", професори Екмечић и Леовац су у београдском избјеглиштву "несумњиво саучествовали у спровођењу масовних злочина".

За такве клевете за које би се у свакој правној држави и аутор текста и одговорни уредник нашли на суду, а новина банкротирала због високе одштете, и Вук и његова в.д. шефица Џенана, очито мисле да нема шта да се чека јер су "политички услови" да се Срби не само малтретирају него и клевећу у Сарајеву "сазрели" још почетком 90-их. Можда ове антисрпске измишљотине треба Вуку ипак опростити као цијену коју је морао да плати да би јавно проговорио о својим антимуслиманским траумама из дјетињства и о политичкој незрелости муслиманског Сарајева да се суочи са својим "мрачним тајнама". Шта ћемо, међутим, са непријатним догађајима који нису ни прошлост, ни тајна ...

"Зашто Бабићи заувек одлазе из родног Сарајева", гласи наслов репортаже дописника београдске "Политике" са лица мјеста (16. јули о.г.). Гордан Бабић, који са супругом и троје дјеце живи у сарајевском насељу Грбавица, одлучио је да напусти родни град. У њега се био вратио 2003, послије десетогодишњег избјеглиштва, а сада одлази дефинитивно. Чашу је прелило реаговање средине на његов протест на локалном радију против антисрпске индоктринације основаца. "Не могу више да поднесем свакодневно малтретирање, застрашивање, привођење у полицију. Ако имате ишта српско, у Сарајеву сте и 17 година послије рата, аутоматски грађанин другог, трећег реда, или сте нека пета колона. Заувијек одлазимо јер сам забринут за безбједност моје три ћерке. Немамо повјерење у власт и полицију у федералном Сарајеву. Наше искуство потврђује да за Србе нема мјеста у Сарајеву и да у граду не влада мултиетничност већ мржња према другом и другачијем", објаснио је Бабић своју одлуку.

Бабић очигледно није умио да, као Бачановић, уз мало критике муслиманско - бошњачког шовинизма дода мало више српског аутошовинизма. Зато је Гордан морао да напусти Сарајево, док је Вук постао прво перо водећег сарајевског политичког магазина.

Мали и средовечни вук, или како се постаје "прво перо" сарајевских магазина

Пише: Ненад Кеџмановић
уторак, 23 јул 2013 13:02

~~Мали и средовечни вук, или како се постаје "прво перо" сарајевских магазина~~